AHMARUBİ

FATİH SELVİ

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2016
EDEBÎ ESERLER: 1034

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-590-1

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Feyza Ay

Sayıştay KİTAPLIĞI **Proje Danışmanı:** Sinan Terzi

Kapak Tasarımı: Damla Acar

Kapak Resmi: Feyza Ay

Dizgi-Tertip: Damla Acar

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: Unifset Basım Yayın Sanayii ve Ticaret Ltd Şti
Yakuplu Mah. 194. Sok. Nu:1 / 159 3. Matbaacılar Sitesi
Beylikdüzü-İstanbul Tel: (0212) 875 37 85
Sertifika Nu: 72541

İstanbul - 2024

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Fatih Selvi: 1982 Uşak doğumlu, evli ve iki çocuk babası. Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesinden mezun. Hikâyeleri *Söğüt*, *Varlık*, *Ecinniler*, *Altı Yedi*, *Yeni e*, *Edebiyat Ortamı*, *Daima Edebiyat*, *İshak Edebiyat*, *Parşömen* ve *Litera Edebiyat* dergilerinde yayımlandı.Yazarın diğer kitapları: Köstebek Etkisi (Öteki Yayınları, 2022)

İÇİNDEKİLER

Denizineğine Yakılan Ağıt / 9

Eşek Köy / 19

Ahmarubi / 31

Bozgun / 51

Bir Son Duygusu / 59

Suyun Çekim Kuvveti / 65

Yeniden Başlamak / 69

Pazardaki Zaman Makinesi / 77

Ağzıyla Çivi Çakan Adam / 83

Sinek Edebiyatı / 89

Hakkâri Günlüğü / 99

Yürüyüş Yolu / 111

DENİZİNEĞİNE YAKILAN AĞIT

-I-

Ağustosun sonlarında torik avından dönen bir balıkçı teknesi, ağlarına dolanmış yaralı bir yunusu Bodrum Akyarlar Sahili'ne bıraktı. Hayvan alelacele kumsala indirilip meraklı kalabalığa teslim edildi. Koordineli bir şekilde hareket edilerek kısa sürede ağdan kurtarıldı. Sahildeki bazı genç annelerden temin edilen biberonlarla karnı doyurulup, iyileşene kadar konuğu olacağı veteriner havuzuna gönderildi.

Bu olaydan yaklaşık bir saat sonra, belgesel çeken iki dalgıç iki caretta carettanın sahile vurduğunu haber verdi. Bunu işitenler hayvanların başına üşüştü. İri kayalara benzeyen hareketsiz hayvanların cansız olduğu anlaşıldı. Uzun zamandır ölü oldukları belliydi, bacaklarına kaldırım taşı bağlanmıştı. Biraz önceki zaferin tacı tuz buz olmuştu. Çağrılan belediye kamyonuna yüklenen hayvanlar bilinmez bir yere götürüldü.

Vakit ikindiyi açtığında, insanlar bu tuhaf günün bir başka sürpriziyle yeniden kıpırdaşmaya başladı. Karnından zıpkın yemiş denizineği denilen fok benzeri bir hayvan dalgalar tarafından sahilin Karaada'yı gören ucuna fırlatılmıştı. Koşuşturmacaya alışmış kalabalık bu sefer denizineğinin başına akın etti. Yaralı hayvanın iç cızlatıcı böğürtüleri, danasını kaybeden bir ineğinki kadar acıklıydı. Yürek kavuran sesi kalabalığı süratle genişletti.

Babama

EŞEK KÖY

Kuşluk vaktiydi. Adamla Çırçır Çeşmesi'nin önündeki buluşmasına gecikmemek için arkasındaki beş eşekle acele ediyordu. Dikenli tel görevi gören meşe çalılarıyla yükseltilmiş bahçe duvarlarını geçip bayıra çıkan çamurlu yola girince durdu. Çeşme tarafına doğru kafasını kaldırdı. Katır sırtındaki adam buluşma yerine yaklaşmıştı. Köyün yaslandığı büyük kel tepenin üstünde dolaşan birkaç berduş bulutu hızla dağıttı. Göğün rengini kobalt mavisine çevirip kontrastını derinleştirdi. Sakallı iri yarı adamın aralıklı dişlerinin arasına neşeli bir ıslık yerleştirdi. Köyün erkenci kadınları sobalarını çoktan yakmıştı. Nemli meşe dumanları mavimtırak dumanlarla göğe karışırken onlar iş telaşına düşmüşlerdi. Horozların gösteri saatiydi. Kumrular hüzünlü besteler yaparak köylünün sabah uyuşukluğuna itiraz ediyordu. Adam katırından indiğinde yakınlardan koyun zilleri ve köpek havlamaları işitiliyordu.

Bütün iş bittiğinde, buhar tüten kanla kızıllaşmış toprakta dikilen iri yarı adam eşek derilerini sırtına vurdu. Islık çala çala katırına yükledi. Halinden memnun görünüyordu. Ferit'e müteşekkir bir bakış atıp katırıyla uzaklaştı. Tamamen gözden kaybolduğunda Ferit aceleyle çeşmenin arka tarafına yaslandı. Gözlerini kapayıp hemen uykuya daldı.

Gözünü açtığında kendini aşağı caminin bitişiğindeki kahvenin bahçesinde buldu. Göğsüne düşmüş çenesiyle

AHMARUBİ

İzmir'e geldiğimde muhakkak uğradığım Tersane Kafe'de kahve içerek günbatımını seyrediyordum. Beş gün sürecek Habercilikte Etik Sorunlar Semineri bir nevi tatil yerine geçmişti. Kayalıklara oturmuş, bulanık gözlerle denize dalıp gitmiş genç bir siyahi kız çekti dikkatimi. Alevlerini denizin üstüne yaymış olan güneş, profilden vurduğu esmer yüzünde kızıl saten bir örtüye dönüşmüştü. Üstünde siyah kırmızı laleler, anlamadığım ilginç desenlerle bezeli, bol, basma bir etek vardı. Dün yine aynı saatlerde, orada aynı vaziyette denizi izlediğini anımsadım. Boş kahve fincanını almaya gelen genç garson, kızı seyrettiğimi fark edince, "Ahmarubi o abi." dedi gülerek. "Avrupa'ya niyetlenip yolu Türkiye'ye düşenlerden. Bu sahilin gönüllü kurtarma ekibinden."

"Niye öyle dikilip duruyor?"

"Başına işler gelmiş diyorlar," deyince meraklandım. Burnuma haber kokuları geliyordu.

"Türkçe biliyor mi bari?" diye sordum.

"Ohoo, Türkçe dahil birkaç dili zehir gibi biliyor abi, bazen tercümanlık da ediyor." deyince masaya bir yirmilik bırakıp yerimden fırladım, kayalıklara yollandım. Deniz yumurta sarısı rengini almış, yorgunca hışıldıyordu. Bazı sinirli dalgalar kayalara çarpıp dağılıyor, püsküren sudan iyot kokusu yayılıyordu. Sakin adımlarla yanına vardım. Oldukça uzun boylu, yayvan burunlu, büyük ağızlı bir kızdı. Başında dikilip selam verdiğimde beni duymadı. Tekrar

BOZGUN

Çekili perdelerin arasından bulduğu ipince bir gedikten loş odaya sızan güneş ışığı, hayaletleri dürtmüş gibiydi. Ucuz deterjan ve küf karışımı kokan odadaki eşyalardan fısıltılar geliyordu. Sarı çatlağın üzerinde uçuşan tozlar, odanın önceki ziyaretçilerinden kalan yaşam zerreciklerini andırıyordu. Otel odası, uzun yıllar boyunca biriktirdiklerinin altında âdeta eziliyor gibiydi. Nihat tekerlekli bavulun sürme kolunu henüz bırakmamıştı. Kat görevlisinin ayakkabılarının lobiye inerken çıkardığı meşin gıcırtısı kaybolana dek ayakta bekledi. Loş odayı genişleyerek açılan bir zehir kabına benzetti. Bir yılan kuyusu, bir lağım gideri tasarısı titreyip baş veriyordu düşüncesinde. Odanın ondan sonraki ziyaretçilerine bozuk nefesini bırakıyordu. Gitgide genişledi düşüncesi, cisminin sınırları belirsizleşti. İçi karıncalandı, tıkalı bir baca, duman altı yaşam beceriksizlikleri. Kalbinin tırmıklanmış kanamalı yüzeyini tohuma bıraktı; gelen geçen hemen sezer diye korktuğu o utancın saklanamazlığı... O kız, ona: "Bana ne verebilirsin?" diyen birkaç sene önce; kör olası çöpçülere kısa yoldan aşkını süpürten. Ne hasta beklerdi sabahı, o sınıf duvarının üstüne karalanmış kalbi gibi, ne de taze ölüyü mezar. Bakınca yüzüm gözüm yanardı bakamazdım, uçurum ve itiliş, dönüştüm mü ben o efsanelerde dağ delen adamın azmine? Ne o, ağlıyor muyum ben ha? Kendime kendime susmuyor muyum artık? Kelimeler hep kalemin ucuna sıkışan ve o uçtan kaçışan tutsaklar şimdi. Otobüsün en arkasından cam kenarı,

BİR SON DUYGUSU

Türkan teyzem, tabutunun içinde sonsuz sükûneti ile karşılıyordu akışkan kalabalıkları. Kıpırdaşan, fısıldaşan, aklına ölümü çağrıştıran sahneler getirerek hüzünlü pozlar takınan, görev savma seansındaki sıkılgan kalabalıkları. Göğse giden sağ eller, öne eğilen baş ve gövdeler. Bir boyun eğmişlik geçidi, binlerce ağızdan çıkan boğuk mırıltılar... Tanıdıkları, tanımadıkları kurcalayan, cenaze sahiplerinin yüzünde dağılışları, kendinden geçişleri, acıların karatını ölçüp biçen meraklı bakışlar...

Sallana sallana ilerleyen uzun taziye katarlarının sonu nihayet göründü. Öğle namazını kılanlar camiden çıkıyordu, cenaze namazı zamanı gelmişti. Yeşil kadife örtünün altındaki mevta büyük unutuşa hazırdı. Genç imam sırmalı beyaz cüppesiyle kalabalığı yara yara tabutun yanına varınca insanlar saflara girdi. Eller bağlanarak tertibe geçildi. Namaz kılınırken öyle kıpırtısız bir an geldi ki, zaman dondu kaldı sandım. O konsantre yalnızlıkta içsel bir mekanizmanın çıkrığı tıkırdadı zihnimde, ışıklar söndü, perde açıldı, projektörden görüntüler yansıdı. Tabutun içindeki kıpırtıyı sezdim. Bir başka boyutun kelimesiz lisanıyla seslendim teyzeme. "Erken oldu." dedim, "Olmadı." dedim. "Çağırıldım oğul, dünya sürgünüm bu kadarmış." dedi. "Tekrar görüşecek miyiz?" diye sordum. "Elbet." dedi. "Ama özleyeceğiz." dedim. "Orası yazılıdır." dedi, "Silinmez." Biten namazdan sonra tabutu omuzlanmış, cenaze arabasına götürülüyordu. "Gidiyor musun?" diye sordum.

SUYUN ÇEKİM KUVVETİ

Yağmur damlaları, asfaltta ürperti hissine benzer bir titreşimler tarlasına dönüşüyor. Çekingen derecik sokağın başındaki yokuşun köşesinden süzülüp geliyor. Yağmurda ıslanmaktan hoşlanırcasına aheste adımlarla yaklaşıyor adamın teki. Doğanın lisanına aşinalığı, yüzünde müphem bir gülümseme şeklinde beliriyor. Komşunun başıboş köpeği sokağın bitiminden fırlayarak ıslanıp keçeleşmiş tüyleriyle buz mavisi aracın altına giriyor. Karşı evin çatışındaki iki uyuşuk martı, su geçirmez tüylerinin cakasıyla etrafı süzmekte. Bir diğeri bulutların karanlık grisine doğru yükseliyor, yağmura karşı başkaldırı hevesiyle kanatlarını yükseğe çırpıyor. Balkon camının kenarındaki çilek yapraklarının sallantısında gizli bir nebati ayinin telaşı okunmakta. Yağmur, yaprakların üzerinden sapların oluşturduğu oluklara doğru süzülürken akış, toplanış, dağılış ve tekrar varoluşların pratik bir çözümlemesini gerçekleştiriyor. Süngersi tenine değen suyu, hakkını koparıp alır gibi içine çekiyor toprak.

Körfezin öbür kıyısındaki sisin içinde evler, dağlar, ormanlar ve bembeyaz dumanları sise karışan fabrikaların görüntüleri dalgalanıyor. Deniz, sıkışıp kalmışlığına köpürmüş gibi. Ona yağmurla ulaşan çağrının heyecanını oraya buraya dağıtmak telaşında. Dağ, tepe, çatı ve sokaklarda hareketlenen sulara ona rücu etmelerini emrediyor. Kabaran dalgalarla bu çılgın ihtirasın köpüğü taşınıyor kıyılara.

YENİDEN BAŞLAMAK

-Bitiriş-

Yataktasın. Bozuk yayların varlıklarını dayatan saygısızlığına kızıyorsun biliyorum. Orada öylece yatıyorsun. Göğüs kafesin odandaki küflü tütün aromasını rafine ediyor ter imal eden kütlenden. Kaç saattir, kaç aydır katlı boynun, kıvrılmış bedenin ağrıyıp zonkluyor o odada belirsiz. Kaç bin keredir bakıp duruyorsun kapı aralığına. Bir çıtırtı, cılız bir ses, görüntüler istiyorsun. Oradan içeri sızacak alaca bulaca hortlakların, ifritlerin lanetli kıvılcımlarıyla aydınlansam, diyorsun. Nöbetler yerleşsin tenimin çatlaklarından bedenime, yok hadi iğne uçları gezinsin gözbebeklerimde, diyorsun. Sere serpe uzandığın o sessizliğin üzerinde piton gibi gözlüyorsun avını.

Envaiçeşit surattan derlemeler yapıyorsun zihninde. İnsan çeşnisi içerisinden kara listene birilerini ekleyip çıkarıyorsun: gün boyu tokatlanası çenesi düşükler, daimî ağlaklar, duyarlılık numuneleri, felaket teorisyenleri, nefret bezirganları, başarı guruları. Berbat bir çorbanın türlü çeşit baharatları... Uzanıp kaldığın o yatakta metne henüz dönüşmemiş bir yeraltı edebiyatının kayıp paragrafları gibi fokurduyorlar kafatasında.

Yok etmek ezoterik bir bilim aslında senin uçarı zihin laboratuvarında. Kendinden bile sakladığın. Kırmızı çarpılarla işaretlenip silinen bir harita yanıp sönüyor gözünde sürekli. Sakıncalı bir keşfe ulaşmış gibi baş sallıyorsun direnerek. “Eylemi sevmiyorum.” diyorsun mızmızca.

PAZARDAKİ ZAMAN MAKİNESİ

Pazar kalabalığının insan rutinini parçalayan özgürleştirici bir kaosu vardır. Bir kere dümdüz yürüyemezsiniz. Hele aceleci biriyseniz, rakkase kıvrılma ve bükülmeleriyle eklemlerinizin pası bir güzel silinir. Ne kadar iyi bir dansçı olursanız olun birine çarpmadan, sürtünmeden, dirsek atmadan geçip gitmeniz mümkün değildir. Güvenli bir liman bulamazsınız, bir yerde devamlı kalamazsınız, yeni müşteriler gelmektedir, sıranız geçmiştir. Sürekli bir hareket halinin ataleti silkeleyici tadını alırsınız. İyi kalori yaktıran, uyarıcı bir enerjinin büyüsünde akar gidersiniz.

Pazarda bireyi özelleştiren dokular silinir; herkes abi, abla, teyze, amca olur. Mesafelerin fiziksel kaybı, kişisel bariyerlerin gevşemesine, toplumsal hiyerarşinin zayıflamasına yol açar. Sesler de düzen dışıdır. Civanmert bir pazarcının, "Ne vereyim abime? Gel abla kirazım güzel." türünden naraları, bazı çılgın meslektaşlarının şarkılı, manili pazarlama stratejilerine karışır. "Muz alalım mı anne?" diye soran çocuklarla, "Şu kayısı iyidir hanım." diyen amcalarla kuşatılırsınız. Kokular da şaşırtıcı çeşitliliğiyle bu baş döndürücü kaosu taçlandırır. Peynirciden, turşucudan yayılan kekre kokulara; kavunların iç bayıltıcı, nane, dereotu ve reyhanların iç gövertici, salatalık ve domateslerin mide kazıyıcı, insanların ter ve deodorant karışımı mide kaldırıcı kokusu karışır. Zavallı burnunuz sürekli değişen koku kombinasyonlarıyla şaftını dağıtır.

AĞZIYLA ÇİVİ ÇAKAN ADAM

Konuşmasının niteliği iyice soyut bir hal aldığında, zihnim kaçacak delik arıyor. Kelimelerini ısırıp tükürüğüyle ıslatarak, olgunluk, lezzet ve birbirleriyle uyumlarından emin bir özgüvenle kulaklarıma yollayan ağza bakıyorum. Sağır bir yabancı gibi oraya odaklanıyorum. Söz bu ipince dudaklardan dışarıya taşarcasına çıkıyor, dudaklar titreşir gibi kımıldıyor, kımıldıyor. Ağzın içerisinde yeni cümlelerin hammaddesini işleyen, aralıksız devinimlerle çimento kararcasına dönenip duran dilinin elektriksel iletileri cızır cızır ulaşıyor kulaklarıma.

Ülkenin içinde bulunduğu durumun geçmiş yüzyılların hatalarının bir uzantısı olduğundan bahsediyor. Bugün kahvelerde pinekleyip tavla, kâğıt oynayan vatandaşın dedelerinin dedelerinin de iki yüz yıl önce aynı kahvehanelerde, aynı oyunları oynayıp geviş getirdiklerini anlatıyor. Bunları bir kafede karşılıklı çay içerken söylüyor. Kaşları çatık, gözlerinden alevler fışkırıyor. Liyakatsizlik diyor, eğitimsizlik diyor, adaletsizlik diyor. İlçeden başlıyor şehre ulaşıyor, peşinden ülkeye varıyor. Dünyaya, evrene verip veriştiriyor.

Ağzı, ah o ağzı! Büyüyor, büyüyor, dipsiz bir kuyuya dönüşüyor. İçine kafamı boynuma kadar sokma isteği duyuyorum şiddetle. Bu yorulmak bilmez zihnin, bu mistik savaşçının kendine sakladığı cümleleri bile gizlendikleri yerlerde bulup öğrenmek istiyorum. Kafam, iki karış kadar açılmış adamın ağzında tıpayı andırıyor. Homurtuya evri-

SİNEK EDEBİYATI

Tatlı bir Londra sabahı. Sokakları yeni cilaladık, gıcır gıcır bir on dokuzuncu yüzyıl kesiti, hadi buyurun. Kabarık etekler, bastonlar, fraklar, finolar. Sağaltıcı bir görev duygusu, bulvarlarda tıpırdayanlardan taşıp gemilere ve sömürgelere kadar uzanıyor. Özgürlük, adalet pompası bu şehir beyler bayanlar, bu ada. Uzak kıtaların koyu derililerine, çekik gözlülerine medeniyet pompalıyor. Hindistan orijinli külçe altınlarla tedarik edilmiş bilim kazanlarında, edebiyat güğümlerinde ne ürünler ne yemişler. Biricik kraliçemizin bir parmak hareketiyle modern zamanların uğultulu heyulası dünyaya salınıyor. Bu biraz sabırsız mekân donatısının ardından sular çalkalanıyor, acilen tasvirlere ihtiyaç var, kişilere, eklentilere. İmdada dalgın Mrs. Woolf'la köpeği Flush yetişiyor. Thames Nehri'ni izlerken fark etmeksizin suya açılmışlar. Akışta demetlenmiş büyük küçük kâinatın bilincine varıyor hanımefendi. Kelimeler damlalara ve dalgalara dönüşüyor. Dalgalar büyüyor, denizlere hele kardeş, deniz fenerlerine hele. Sefer çanları çalıyor. Çağrıyı işiten Muallim Beckett Bey ürperiyor. Alelacele yükünü aldı, devinimsizlik diyor, bütün sermayemiz diyor, ne adam. Adayı terke kalkıştı, içinde adlandırılamayan bir öfke. Fransa'ya kalkan aynı gemide, denize düşüp boğulmamak için küpeşteye sıkıca sarılıyor Orwell. Arkalarında gizlenmiş bir ben, istikametimiz Paris.

Eğer dikkatle bakarsanız şu geniş bahçeli gecekondu Jean Vealjean'ın hayırsız kızı Cosette'le yaşadığı evdir. Ve

HAKKÂRİ GÜNLÜĞÜ

2 Mart 2010

Alnımı soğuğuna yasladığım bu pencere camının diğer tarafında bambaşka bir dünya var. Bir parmaklık ötede zaman süner, iklim değişir, yollar uçlarını yitirir. Güneş paslı ışıltılar bırakıp aceleyle tenhaya çekilir. Bu rutubetli mahzenin diğer tarafında; bu bodrum penceresinin Sümbül Dağı'na bakan irinli gözlerinden tiksinen dünyada, hep bağırtıyla dökülen aceleci, tuhaf sesler işitilir. Türlü pastel renklerle çizilmiş bu eciş bücüş yüzlerden bıkanlar pencerede katran gibi beliren bambaşka bir yüze varır; benim lanetlenmiş, parya yüzüme.

Sanki bir yamacın ucundan süzer bu şehir beni, lağım çukurunun nefti suyuna bakarcasına. Tek tribünlü stadı mütemadiyen dikizleyen bu pencere; bu büyük bodrum dairesinin güneşi görebilen tek penceresi, ahalinin belli periyotlarla insan kurban ederek gazabından sakındıkları acımasız canavarın mağara ağzına benziyor. Ve onların son kurbanı benim. Organlarımı yavaş yavaş kemiren amansız bir hastalığın ayak uçlarımdan tepeme doğru yayılışını akşamüzerleri hep bu pencereden bakarken hissederim. Can verir, leşe dönüşür, minerallerime ayrışır, hastalığın aynı ritmini tekrar sahnelemek için sabaha yekvücut açarım gözlerimi.

YÜRÜYÜŞ YOLU

Sigara, ıslak çamaşır, beklemiş bulaşık ve küf kokan bir evin salonundaydık. Üzerinde ıvır zıvır bir sürü kâğıt ve kitaplar yığılı, katlanır eski bir masanın öbür tarafında aklına ne gelirse anlatıp duruyordu. Bir saatin sonunda artık dediklerini tam anlayamaz olmuştum. Hızını alamayıp sağa sola çarpıyordu cümleleri, hiç değişmemişti eski dostum. Yazması gerekirken konuşan insanlardandı. Fazla konuştuğundaysa kendine ihanet ettiğini sanırdı. Böyle olduğunu düşündüğü zaman canı sıkılıp sinirlenir, sinirlendikçe daha çok konuşurdu. Konuşması hızlanır, öfkesi taşkınlaşır, anlattıklarının içeriği belirsizleşirdi. Anlamın kuyruğunu kaçırdıkça, saçmanın kıyısına yaklaşırdı. Bunu fark ettiğindeyse onun için artık yürümek, dolaşmak ve ne bulursa onla alay etme vakti gelmiş demekti. "Haydi dışarı çıkalım." dediğimde ikilemedi.

Diz çökmüş ayakkabılarımı giyerken keskin nişancı gözleriyle tepeme dikilmişti. Yılların yüzüme kodladığı eklentilerle eksiltileri avlamaya çalışıyordu. Kırıldığı insanlar hariç her şeyi unutulabilme yeteneği olduğu için, anahtarını sordum, göz kırptı. Parça pulluk kıyafetlerinin içinde çağdaş bir derviş umursamazlığıyla merdivenleri inmeye koyuldu. Bizi dışarıda ıhlamur kokan bir nisan havası karşıladı. Kaldırımlarına çok yaşlı ağaçların gömülü olduğu eski bir sokakta yürüyorduk. Arabama ulaşıp istikameti İzmit'e kırdık. Yolda bitiremediği okulundan, takılıp kalmışlığından, tek başına yaşadığı bekâr evinde onu bir türlü alıp götürmeyen suyun kokuşmuşluğundan bahsetti.